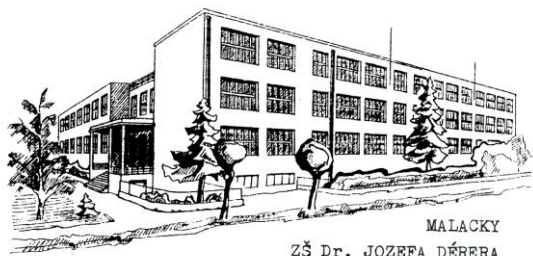

Dereferka

...čítanie pod školskú lavicu
č. 1 november 2013

Jeseň

Listy vo farbách ohňa sú,
potešenie do našich srdc prinesú.
Vetrík zas ľahko podúva,
lístie po chodníčku posúva.

Oberačka v plnom prúde,
kol'ko úrody dnes bude?
Lastovičky na drôtoch klebetia,
ktorý kraj v tomto roku navštívia.

Halloween sa blíži rýchlo,
tekvicu si chystaj chytro!
Kamarátov svojich potešiš,
ak ich trocha vystrašiš.

Detský smiech mestom beží,
žiaden šarkan doma neleží.
Nebo farbami hýri -
radosť v ľud'och šíri.

Gaštan sedí teraz v tráve,
zhovára sa s vetrom práve:
„Ďakujem ti vetriček.
Zaniesol si ma na trávniček.“

Báseň Silvie Havlíkovej dotvárajú
výtvarné práce detí zo ŠKD aj ich
jesenné šantenie s vlastnoručne
vyrobenými šarkanmi.

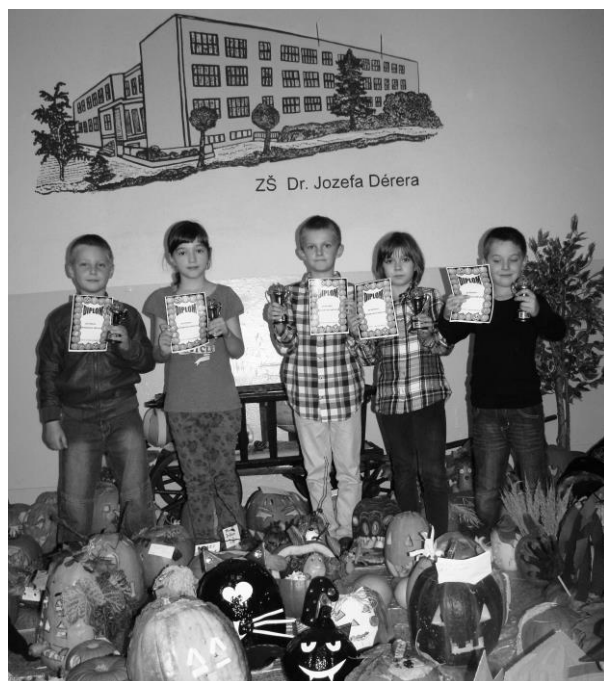
Havlíková Silvia

STRAŠIDELNÁ DÉRERKA...

Jesenné dni hýriace farbami i dlhé večery priam vábia prežiť niečo neopakovateľné. Jedinečnými sa stali aj dva dni v znamení svetielok i strašidiel v našej škole.

Vstupný priestor hlavnej budovy DÉRERKY v pondelok 28. 10. 2013 skráslili nové obyvateľky - vyfintené, guľatučké, podlhovasté, nádherne oranžové aj zafarbené, zubaté i štrbavé, zamračené aj vysmiate. Tekvice. Úžasné, nápadité, nádherné... Kráľovné jesene. Najskôr len pyšne trónili pod logom školy a nechali sa obdivovať, no v utorok doobeda si zahrali hlavné úlohy. Ťažko bolo vybrať tú naj! Všetci tvorcovia si zaslúžene odniesli diplom, päť najoriginálnejších tekvic získalo aj pohár víťazov.

V utorok 29. 10. 2013 sa po zotmení zaplnil školský dvor. To prišli prvostupniari, ba aj decká z II. stupňa so svojimi blízkymi. Pred osemnástou hodinou sa všetci spoločne vybrali s lampiónmi, lampášikmi, v maskách i bez na obchôdzku do centra mesta. Rodičom to azda troška pripomenulo ich vlastné detstvo, keď sa našim mestom vinul svetelný had. Išlo o úplne inú príležitosť. Lampióny však boli podobné. A radosť? Hádám úplne rovnaká!

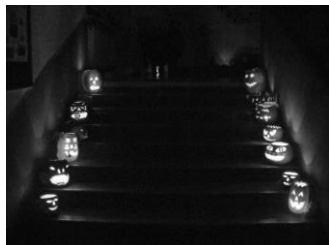
...a po návrate do školy sa to začalo! Mnohí trpezlivo čakali na prekvapenia skryté v útrobach tmavej školy.

Prízemie školy zmenilo svoju tvár. Na prichádzajúcich žmurkali tekvice. Obrovská, no jemná pavučina sa rozprestierala nad hlavami návštevníkov. Nemo ich sledoval kostlivec, za povievajúcu bielu plachtu zasa lákala čarodejnica. Vo svietnikoch za oknami a v tekviciach do temného večera blikali sviečky. Kdesi škrípali dvere a ozývalo sa polnočné odbíjanie vežových hodín. Každý napäto očakával stretnutie s podivuhodnými bytosťami. Múmie, čarodejnice, strašidlá, ježibaby, smrtky srdečne vítali hostí. A tí výskali i pišťali, jedni oči prekvapene otvárali, iní si ich zakrývali, smiali sa aj pustili slzičku, prekonal svoj strach, stískali ruku mamy, ocka, kamaráta, odvážne siahli do pohára a hľadali drobnú sladkosť či hračku, okúsili kúzelný nápoj, prešli hustou hmlou, prekonal miesta, kde sa zabývali pavúky... Báli sa. Krásne sa báli! A našli sa i dievčatá, ktoré si netrúfli vojsť dnu. Iní by sa báli aj viackrát. Bol to vynikajúci začiatok jesenných prázdnin.

V nočnom šere vlčie oči svetielkuje mach
 bliká sviečka všade samý prach
 Tajné dvere, pavučiny, v kúte stojí vrah
 Z plátna sála do hľadiska strach

Vykopali niečiu lebku v maske zo zlata
 Slučka čaká iba na kata
 V pivnici je skrytá tmavá jama s kyvadlom
 dva rubáše hrajú divadlo.

Škrípu pánty
 duch obchádza opustený hrad

Úúúúú, pod'me sa bát'
 Pod' sa krásne bát'
 Úúúúú, pod'me sa bát'
 Pod' sa krásne bát'
 Úúúúú, úúú, úúúúú

Halloween

Halloween má pôvod v Írsku - ako pohanský sviatok. Nazýval sa Halloween, skratka z anglického Halloweeneen (doslovný preklad: predvečer všetkých svätých). Halloween je pôvodne pohanský (keltský) sviatok Samhain - pohanský nový rok (koniec pohanského roka). Možno sa stretnúť aj s názvom predvečer sviatku všetkých svätých. Tradičnými znakmi Halloweenu sú špeciálne vyrezané tekvice, vo vnútri ktorých je sviečka, ďalej čarodejnice, duchovia, netopiere, čierne mačky, metly, oheň, príšery, kostlivci a pod. Z farieb sa preferujú odtiene červenej, žltej, oranžovej a čierna.

Starý írsky príbeh rozpráva o istom Jackovi, zlom, skúpom kováčovi, ktorý jednej noci po pití vína ťažko ochorel. Diabol bol prinútený splniť mu niektoré jeho želania, medzi ktorými aj to, aby ho nechal pri živote. Dohodli sa, že sa zriekne svojej duše v prospech hriechu. Jack, nevedomujúc si dôsledky svojej choroby, zomrel o rok neskôr. Jacka odmietli v raji, nenachádza miesto ani v pekle, pretože uzatvoril zmluvu s diablom. Úbožiak Jack poreže repu a do jej vnútra vloží jeden žeravý uhlík z tohto miesta večného zatratenia. S týmto lampášom sa Jack, príznak, vráti do sveta živých.

Halloween ako sviatok je teda veľmi starý. Jeho história siaha až ku Keltom. Vtedy sa rok delil na dve obdobia: obdobie hojnosti a obdobie zimy, hladu. Začiatkom novembra sa Keltom zásoby zúžili, nastávala zlá doba. Preto ľudia prvý novembrový deň uctievali Boha Mŕtvych - Anwinna. Ľudia verili, že tejto noci sa zjavujú duše mŕtvych, a tak im svietili na cestu svietnikmi vyrobenými z dyní. Duchovia sa vracali domov, aby pomocou svojich príbuzných prekročili hranicu Zeme Mŕtvych. Živí sa prezliekali do starých šiat a maľovali si tváre, aby do nich nevstúpili zlí duchovia. Tejto noci sa hovorilo Samhain. V roku 43 po Kristovi okupovali keltské územia rímske vojská. Časom sa tieto národy a zvyky začali prelínať, a tak sa Samhain začal sláviť i v období žatvy. K sviatkom a ohňom pribudlo ovocie a obilie.

Pápež Bonifác IV. chcel zamedziť oslavám pohanských sviatkov, a tak sa zriadil nový sviatok - Sviatok všetkých svätých (u nás 1. novembra). Mnohí ľudia však slávilí oba sviatky spolu. V 16. storočí bol teda na svete nový sviatok "All Hallow'Day", čiže Deň všetkých blahoslavených. Podvečer tohto sviatku (31. 10.) sa volal All Hallows'Evening, v dedinskom slangu jednoducho Halloween.

V 20. rokoch minulého storočia boli oficiálne povolené mestské oslavy. V dnešnej dobe si ľudia v Amerike ozdobujú dom, vyrábajú dyňové svietniky a pečú koláče. Deti sa prezlečú za strašidlá a chodia od domu k domu.

Samuel Švarc

Bojíte sa?

Strach je negatívny pocit, ktorý je ťažké ovplyvniť. Určite to všetci poznáte. Chvejú sa vám kolená, srdce vám divo búcha a vy neviete, čo so sebou. Strach je negatívny, ale vo všetkom zlom je niečo dobré. Napríklad raz som počula, že nebyť strachu, nie je ani odvaha.

Niektorí ľudia napríklad vyslovene vyhl'adávajú strach, a to len pre niečo také, ako je adrenalín. Mnohí si zasa veľmi radi pozrú strašidelný film či prečítajú hrozivú knihu. Prečo vlastne toto všetko? Chcú byť odvážni? Či sa chcú vyhovoriť, že pre strach nemôžu nič robiť? Alebo inými slovami - ako povedal Morgan Scott Pack - strach je lenivosť - nič viac.

Nie je však strach ako strach. Mnohí z vás určite poznáte niečo ako stres, trému, či obavy. To ale nie je strach, je to reakcia na namáhavejšiu situáciu. Tieto však zažívame každý deň. Skutočný strach je však iný - desivý a hrôzostrašný.

A čo halloweensky strach? Tento strach je veselý a hravý. Len sa hráme na strašidlá, dostávame odmeny či strašíme menšie deti, pričom to nikdy nemyslíme veľmi vážne.

Jasmína Jursová

Tekvica - kráľovná jesene

Symbolom jesenných dní sa stala tekvica. Zároveň je jednou z najmodernejších zelenín.

Tekvice delíme podľa použitia do dvoch skupín - na zeleninové a okrasné. Vyskytujú sa v podivuhodných tvaroch, z ktorých je veľká časť jedlá. Medzi nimi nájdeme ozajstné zeleninové delikatesy.

Na poprednom mieste sa nachádza Hokaido. Tekvica muškátová má pomerne vodnatú dužinu. Jej jadrovník je len v rozšírenej koncovej časti a nie v celom strede, ako je to obvyklé u iných druhov. Biela tekvica Lumina má oranžovú a tiež pomerne vodnatú dužinu. Sweet Dumpling je tiež okrasne vyzerajúca, a pritom ide o tekvicu, ktorú možno veľmi dlho skladovať. Gigant s pevnou oranžovou dužinou je tá pravá tekvica na dlabanie strašidelných tvárí na Halloween.

Guinnessova kniha svetových rekordov potvrdila, že obrovská tekvica, ktorá vyrástla v americkom Wisconsin, je oficiálne najťažšou tekvicou sveta. Tekvicu vypestoval tento rok Chris Stevens z mesta New Richmond. Vážila 821,24 kilogramu, čo je o vyše 38 kilogramov viac ako predchádzajúca rekordmanka. Tá vyrástla vlni v Ohio. Stevensova tekvica meria po obvode 4,7 metra! Položená nabok siaha priemerne vysokému človeku nad pás.

Mário Černý

Za bratmi zo Solúna do Nitry

Žiaci našej školy sa zapojili do celoslovenskej súťaže Solúnski bratia. Jej organizátormi sa pri príležitosti 1 150. výročia príchodu Konštantína a Metoda na naše územie stali s podporou Konferencie biskupov Slovenska dve inštitúcie: Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR a Iuventa. Súťaž vyhlásili na jar v minulom školskom roku, výsledky boli vyhlásené 17. októbra 2013.

V apríli a máji minulého školského roku žiaci II. stupňa navštívili Mikulčice, Devín, čítali povesti i legendy, rozprávali sa o pôsobení a odkaze vierozvestcov. Vytvorili špeciálne číslo školského časopisu DÉRERKA, do súťaže zaslali výtvarné i literárne práce. Porota na čele s básnikom Michalom Chudom vybrala a ohodnotila literárnu prácu Martina Habu, v súčasnosti už žiaka 7. A triedy.

Martin Haba sa v stredu 16. 10. 2013 vybral do Nitry. V Kňazskom seminári sv. Gorazda sa spolu s ďalšími účastníkmi stretnutia najskôr zapojil do aktivít v tvorivých dielňach, ktoré pripravili lektori z nitrianskeho Tematického centra mládeže, potom sa prešiel so sprievodcom večernou Nitrou. V slnečné štvrtkové ráno sa žiaci so svojimi učiteľmi vybrali na Nitriansky hrad. Nasledovalo slávnostné vyhodnotenie súťaže. Aj Martin si prevzal ocenenie za druhé miesto z rúk predstaviteľov vyhlasujúcich inštitúcií a Františka Rábeka, biskupa - ordinára ozbrojených síl a ozbrojených zborov SR. Jedinečné chvíle v historických priestoroch umocnil kultúrny program študentov Súkromného konzervatória v Nitre. Naša škola mala počas slávnosti dvojnásobné zastúpenie.

Teraz je to všetko už minulosťou. Zostanú príjemné spomienky na spoločne strávené chvíle - a v pamäti žiakov azda i odkaz sv. Cyrila a Metoda.

Martin pri najväčšom súsoší Konštantína a Metoda, aké máme na Slovensku. Autorkou súsošia je akademická sochárka Ľudmila Cvengrošová, slovenská výtvarníčka. Súsošie odhalili v roku 1990. Znázorňuje svätcov v dlhom habite. Sv. Cyril má pozdvihnutú ruku v žehnajúcim geste, v ľavej ruke drží hrubú knihu. Metod má v ľavej ruke rímsku pyxidu, čiže šperkovnicu.

Úžasný pohľad z Nitrianskeho hradu na Zobor.

Počas prehliadky so sprievodcom sa účastníci stretnutia viac dozvedeli aj o Corgoňovi. Jeho socha podopiera roh Kluchovho paláca. Sochu vytvoril v r. 1820 slovenský sochár Vavrinec Dunajský z Ľubietovej.

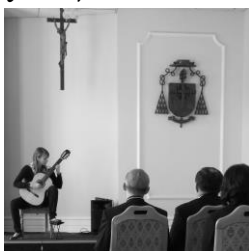
Predlohou sa mu mohla stať mytologická predloha Atlanta, ktorý mal podopierať nebeskú klenbu, alebo kováč Corgoň, žijúci v nitrianskom Hornom meste v 16. storočí.

V časoch tureckého plienenia Nitry sa počet obyvateľov mesta stále znižoval. Už-už sa zdalo, že Turci preniknú cez hradný val, keď zrazu prišiel obrancom priamo z kováčskej vyhne na pomoc Corgoň. Dolu Palánkom kotúlal obrovské kamene, ktoré vniesli do tureckých radov veľký chaos. Ešte viac však Turkov vystrašila obrovská postava so začiernenou tvárou. Turci si mysleli, že majú pred sebou pekelníka. A rozutekali sa.

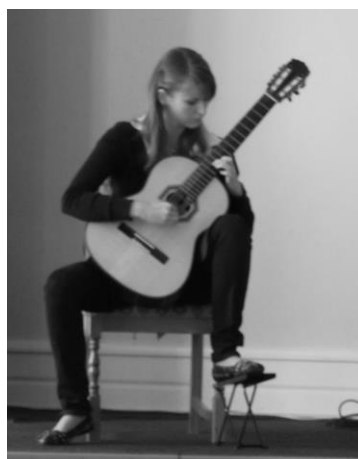
Kto dnes pohladká Corgoňov palec a čosi si zažela - splní sa mu to. Asi to funguje, lebo ktosi si odniesol časť prsta na dolnej končatine.

Spomienkou na 1 150. výročie príchodu vierozvestcov bude aj ich vyobrazenie.

Počas slávnostného vyhodnotenia sme mali dvojnásobné zastúpenie. V programe sa predstavila Silvia Kopáčková, študentka hry na gitare na Súkromnom konzervatóriu v Nitre a naša bývalá žiačka.

Odkaz bratov zo Solúna

Záhorie, kraj za horami. Z okien vidím vlniace sa kopce Malých Karpát. V slnečné dni sú zelené až modrasté. Inokedy ich zahaľuje hmla a ja ich len tuším. Rovina pred nimi je posypaná zlatistým pieskom. Vysoké borovice sa nakláňajú k sebe, rozvoniavajú husté porasty mladých ihličnanov. Pekný kraj. Môj domov. Tu som sa narodil a tu žijem s mojou rodinou. Rád cestujem, no vždy sa teším na návrat. Keď okolo seba vidím nížinatý kraj a za oknami sa mihajú borovice, viem, že som doma.

A ani si neuvedomujeme, na akom dôležitom mieste to vlastne žijeme. Vnímame dnešok, neuvažujeme o minulosti. Ale o nej by sme mali čosi vedieť. Ved' Malacky, naše mesto, stoja na spojnici historicky dôležitých miest. Rozprestierajú sa medzi Mikulčicami, Kopčanmi a Devínom, centrami raného stredoveku u nás. To znamená, že pred 1 150 rokmi tadiaľto kráčala história. Azda tu v roztrúsených osadách žili naši dávni predkovia. Azda sa stretli so sprievodom vzácných mužov. Konštantín a Metod prišli z d'alekej Byzancie. V 9. storočí nepredstaviteľné putovanie! Bez áut, autobusov, vlakov, lietadiel. Z Byzancie cez Panóniu k nám. Spol'ahnúť sa mohli na svoje nohy či koníka. V múzeu nám hovorili, že bratia zo Solúna putovali predovšetkým pešo. Istotne museli odolávať aj mnohým nástrahám. A hoci sa Konštantín obával pôsobenia na Veľkej Morave, nevzdával sa. Uvažoval, premýšľal, tvoril. Dokázal niečo, čo sa nepodarilo nikomu pred ním. Vytvoril písmená, ktorými dokázal zachytiť starosloviensku reč, teda jazyk, ktorým hovorili naši dávni predkovia. Solúnski bratia neprinesli len písmo a jazyk. Ohotne učili svojich nasledovníkov. Založili učilište, teda akúsi školu pre tých, ktorí mali učiť čítať a písať d'alších. Zvláštne, nie? Ved' v súčasnosti vie čítať a písať takmer každé sedemročné dieťa. Mnohí si myslia, že škola je za trest. Pred 1 150 rokmi bola vzácnosťou, jedinečnosťou. Konštantín a Metod pomohli šíriť z malých kostolíkov kresťanstvo v staroslovienskom jazyku. Vraj aj v Ríme obdivovali spev chorálov Slovanov spoza Dunaja.

Zdá sa mi, že si nevážime to, čo sme dostali v minulosti. Dostali sme vzácny dar. Možnosť vzdelávať sa, písať, vytvárať vlastnú kultúru. Navštívme miesta dávnej histórie! Spoznávajme život ľudí v dávnej minulosti!

S rodičmi som zašiel ku Kostolu sv. Margity Antiochijskej. Stojí ticho, akoby opustene v poliach za obcou Kopčany. Malý, no odoláva času. Sem prichádzali ľudia pred tisíckou rokov, šepkali svoje modlitby, tu prosili, d'akovali.

Spoločne sme navštívili i Mikulčice. Toto miesto sa mi veľmi páčilo. Veru, vedeli si dávni obyvatelia Veľkej Moravy vybrať správne miesto na svoj život. Malebné, taký útulný kus krajiny.

Aj Nitra je okúzľujúca. Sám som sa o tom presvedčil. Nemohol si veru Pribinu zvoliť lepšie. Pod Zoborom boli istotne v minulosti husté lesy. Tu kdesi bol podľa povesti kláštor.

A čo Devín? Týči sa nad hnedastou Moravou, ktorá sa pokorne vlieva do mohutného Dunaja. Tak to z hradiska iste sledovali aj Konštantín s Metodom. Tak sme to videli i my.

A nie je to teraz azda tak, že mnohí cestujú na druhý koniec sveta a nevedia, čo máme doma? O histórii sa dozvedáme najmä v škole. Len málokto z nás za ňou putujú so svojimi najbližšími. A mali by sme o nej vedieť viac. Možno preto, aby sme si viac cenili to, čo máme dnes, čo máme vo svojej domovine.

Martin Haba

Martin v Nitre...

na jar 2012 v Mikulčiciach...

so spolužiakmi na Devíne.

Viete, čo je enkaustika?

Jednou z aktivít v tvorivých dielňach, ktoré pripravili lektori z nitrianskeho Tematického centra mládeže, bolo aj vytvorenie zvláštneho obrazu. Technikou nie veľmi náročnou, no istotne netradičnou a zaujímavou. Čo sme teda robili? Použili sme enkaustiku.

Ide o techniku maľovania voskom na papier a iné materiály. Známa je ešte z antických čias. Lektorka tvrdila, že to zvládne každý. Vraj tvorca nemusí mať maliarske vlohy. Tak som si to tiež vyskúšal.

Čo potrebujeme?

- lesklý, nesavý papier (kriedový, zadná časť kalendára...)
- obyčajné farebné voskovky
- starú nenaparovaciu žehličku
- obrúsky na stieranie vosku zo žehličky

Ako na to?

Žehličku si nahrejeme na miernu teplotu tak, aby nezhořel papier, aby sa však zároveň roztopil vosk farbičiek. Vezmeme si zvolené farby a postupne ich prikladáme na rozohriatu žehličku. Roztopíme len také množstvo, ktoré si želáme použiť. Môžeme použiť naraz niekoľko farieb, alebo si len pripraviť pozadie jednou-dvomi farbami. Žehličku s farbami priložíme na papier a pohneme. Tak jednoducho vytvoríme dúhu, more či oblohu. Vzniknúť môže i krásne abstraktné dielo.

Vosk rýchlo stuhne, v podstate okamžite. Ak prejdeme inou farbou po už stuhnutom vosku, opäť sa roztaví a farby sa vám zmiešajú, prípadne vrchná prekryje spodnú. Ak chceme naniest' inú farbu, žehličku utrieme handričkou alebo papierovým obrúskom. Hotový obraz pretrieme suchou handričkou. Bude lesklý, farby budú zdôraznené.

Čo na záver? Ak sa vám nápad zapáčil, decká, poproste o pomoc rodičov alebo niekoho staršieho, aby ste sa nepopáliili...

Viete, ako vyrobiť voňavé "šumivky" do kúpeľa?

Druhá činnosť ma zaujala ešte viac. Išlo o výrobu voňavých „šumiviek“ do kúpeľa.

Čo potrebujeme?

- 3 diely sódy bikarbóny
- 2 diely kyseliny citrónovej
- 1 diel kukuričný škrob
- vodu
- potravinársku arómu

Pomôcky: sklenenú alebo nerezovú misu, rukavice, čistú fľaštičku s rozprašovačom, formičky

Sódu bikarbónu, kyselinu citrónovú a kukuričný škrob nasypeme do nádoby a veľmi dobre a dôkladne rukami premiešame jednu až dve minúty. Používame malé množstvá surovín. Pridáme po kvapkách vôňu. Keď sypká zmes obsahuje všetky ingrediencie a je dôkladne premiešaná, použijeme fľašku s vodou a rozprašovačom. Pomaly, v malých dávkach, striekame vodu na zmes a zároveň ju miešame. Potrebujeme dosiahnuť stav, keď po stlačení zmes drží spolu a nerozpadáva sa. Potom ju vtlačíme do pripravených formičiek a opatrne vyklopíme. Necháme vysušiť.

Ak chceme voňavú prísadu do kúpeľa darovať, suchú ju môžeme zabaliť do celofánu a previazat' stužkou.

Veľké putovanie žiakov z DÉRERKY

V nedeľu 15. septembra 2013 sa 38 žiakov II. stupňa našej školy vybralo na potulky po Európe. Na svojej ceste - dlhej 3 800 kilometrov - navštívili viacero zaujímavých miest.

Prvou zastávkou na putovaní našich detí sa stalo centrum Európskej únie, v ktorom sa snúbi história so súčasnosťou. Katedrála sv. Michaela a sv. Guduly, Námestie Grand-Place s gotickou radnicou, symbol tohto mesta Manneken Pis, drobný chlapček, Atomium či čokoládové fontány sú istotne hodné obdivu. O histórii Európy i Európskej únie sa žiaci dozvedeli viac v Parlamentáriu i na stretnutí so slovenským pracovníkom Európskeho parlamentu.

Po noci vo francúzskom meste Calais pokračoval bohatý program v utorok návštevou Stonehenge, lokality s kamennou stavbou, ktorá jestvuje niekoľko tisíc rokov. Na stretnutie s históriou sa vybrali cestovatelia aj do Windsoru, kde obdivovali malebné centrum i sídlo kráľovskej rodiny.

V Londýne sa žiaci v ďalších dňoch vybrali do Westminsterského opátstva, Britského múzea, Múzea voskových figurín Madam Tussaud, nastúpili do Londýnskeho oka, obdivovali pevnosť Tower aj Tower Bridge, v greenwichskom Kráľovskom observatóriu stáli na západnej i východnej pologuli, nazreli do Národného námorného múzea, zahrali sa v Kráľovskom parku.

Jedinečné čaro mala i sobota v Paríži. Slnéčné počasie prialo návšteve Chrámu najsvätejšieho Ježišovho srdca, Katedrály Notre Dame, plavbe po Seine. Nezabudnuteľný zostane pohľad na večerné mesto z Eiffelovej veže.

A okrem toho fantastické boli prechádzky v centre Londýna, žiakom sa páčilo rázovité pobrežie Anglicka, cesta typickým londýnskym autobusom, premietanie filmov o Londýne v 4D, spoločné stolovanie v reštaurácii... Osem super dní predstavuje množstvo jedinečných zážitkov. Vďaka žiakom i učiteľiek patrí Janke Gazdovej, sprievodkyni CK TAR-TOUR, ktorá pripravila zaujímavý program a dokázala zaujímavo rozprávať o navštívených miestach - a samozrejme šikovným pánom vodičom, ktorí nás bezpečne priviezli v nedeľu 22. 9. 2013 do Malaciek.

Čo zaujímavé sme na potulkách po Londýne videli?

Big Ben

Hodinová veža bola postavená podľa návrhu architekta Sira Charlesa Barryho pri rekonštrukcii Westminsterského paláca, ktorý bol zničený pri rozsiahlom požiari v roku 1834. 93 metrov vysoká veža s hodinami sa týči na severovýchodnom konci Westminsterského paláca. Veža a jej hlavný zvon (Big Ben) sa stala jedným z typických symbolov Londýna. Hlavný zvon má hmotnosť 13,762 tony a samotné srdce 203 kg. Pôvodne bol naladený na tón E. Vo zvonici sa okrem hlavného zvonu Big Benu nachádza štvorica menších zvonov, ktoré ohlasujú štvrt'hodinu. Samotné hodiny sú povestné svojou presnosťou, a to aj napriek tomu, že ich autor bol hodinár - amatér Edmund Beckett.

Westminsterské opátstvo

Westminster Abbey, oficiálne tiež Kolegiálny kostol sv. Petra, je gotická stavba veľkosti katedrály. Nachádza sa v blízkosti Westminsterského paláca, sídla britského parlamentu. Opátstvo je tradičným miestom korunovácií. Od roku 1066 je miestom odpočinku všetkých panovníkov. Okrem panovníkov je tu pochovaných takmer 400 ďalších známych osobností anglickej histórie, ďalších si návštevníci pripomínajú prostredníctvom pamätníkov. V týchto jedinečných priestoroch sme mysleli na Charlesa Darwina, Rudyarda Kiplinga, sira Isaaca Newtona, Williama Shakespeara, Charlesa Dickensa, sira Winstona Churchilla, Oscara Wilda...

Tower Bridge

Zdvíhací most ponad riekou Temža stojí vedľa pevnosti Tower of London, podľa ktorej je pomenovaný. 65-metrovú stavbu začali stavať v roku 1886, trvala 8 rokov a stála približne milión libier. Na prácach sa podieľalo 5 hlavných dodávateľov a 432 robotníkov. Na podporu stability mosta boli na riečne dno položené dva masívne piliere; každý obsahoval viac než 70 000 ton betónu. Kostra veží a mosta samotného bola vybudovaná z viac než 11 000 ton ocele a ako obloženie mosta na ochranu oceľovej kostry, na vylepšenie vzhľadu bola použitá cornwallská žula a portlandský kameň. Most slávnostne otvoril v roku 1894 princ z Walesu, budúci kráľ Eduard VII., a jeho žena Alexandra Dánska.

Piccadilly Circus

Toto námestie je spojené s ulicou Piccadilly, hlavnou triedou, prvýkrát spomínanou v roku 1626 ako Piccadilly Hall. Nazýva sa podľa domu patriacemu krajčírovi Robertovi Bakerovi. Baker predával rôzne druhy límcov a golierov, ktoré pomenovali *piccadills*.

Námestie je známe predovšetkým vďaka neónovým reklamám. Reklamné tabule tu „zdobia“ budovy už od začiatku 20. storočia. Na námestí sa nachádza Shaftesbury Memorial Fountain z r. 1892-1893. Na vrchole fontány je okrídlená postavička *Anjel kresťanskej charity (Anteros)*.

No a nám počasie pripomenulo, že sa nachádzame v Londýne...

...Viete o Anglicku?

Najväčšie mesto Anglicka je Londýn, druhým najväčším mestom je Birmingham. Medzi ďalšie veľké a významné mestá patrí Manchester, Leeds, Liverpool, Newcastle Tyne, Sheffield... Nachádzajú sa prevažne v strednom a severnom Anglicku. Najväčší prístav Anglicka je súčasťou mesta Poole a nachádza sa na jeho južnom pobreží. Niektorí ho považujú za druhý najväčší prístav na svete po austrálskom Sydney.

Obyvatelia Anglicka tvoria viac ako 85% celkového počtu obyvateľstva Spojeného kráľovstva, zatiaľ čo jeho pevninské územie zaberá väčšinu z južných dvoch tretín ostrova Veľká Británia a hraničí so Škótskom, na severe a Walesom na západe. Zvyšok krajiny má prírodné hranice, ktoré sú tvorené Severným morom, Írskym morom, Atlantickým oceánom a Lamanšským kanálom. Od Francúzska ho oddeľuje len 38 kilometrov široká morská úžina. Anglicko bolo zjednotené v 10. storočí a meno dostalo podľa Anglov, jedného z germánskych kmeňov, ktoré osídlili jeho územie počas 5. a 6. storočia.

Londýn je hlavné mesto Spojeného kráľovstva a patrí medzi najvýznamnejšie veľkomestá sveta. Anglicko bolo historickým centrom Britského impéria. Je to miesto, kde vznikol anglický jazyk a anglikánska cirkev, zrodila sa tu priemyselná revolúcia. V Anglicku má svoj domov Kráľovská spoločnosť, ktorá položila základy modernej experimentálnej vedy.

Britskou menou je libra (po anglicky „pound“), ktorá má sto pencí (po anglicky „pence“). Bankovky majú hodnotu 5, 10, 20 a 50 libier, mince 1, 2, 5, 10, 20, 50 pencí a 1 a 2 libry.

Martina Kopková

Veľká Británia láka každoročne množstvo turistov. Britská veľmoc má svoje zaujímavosti a ako každá krajina aj množstvo tajomstiev, kuriozít alebo rekordov.

Vedeli ste, že...

- viac ako 300 rokov bola oficiálnym jazykom francúzština;
- vo Veľkej Británii neexistuje miesto, odkiaľ by ste boli viac ako 120 km od mora;
- prvý anglický telefónny zoznam obsahoval len 25 mien;
- britská kráľovná poslala prvý e-mail už v roku 1976;
- slávne označenie Jamesa Bonda - agenta 007 vzniklo podľa čísla autobusu, ktorým cestoval autor Ian Fleming do Londýna z Canterbury;
- v Londýne bolo prvé metro na svete;
- vo Veľkej Británii bola prvá železnica na svete;
- za vlády Viliama Dobyvateľa museli všetci obyvatelia ísť spať do 20.00;
- Vo Veľkej Británii bola údajne udelená prvá pokuta za rýchlosť, Walter Arnold v roku 1896 išiel rýchlosťou až 8 míľ za hodinu (míľ = 1 609.344 m);
- Veľká Británia dala svetu futbalovú sieť na bránu, v roku 1891 ju vynášiel v Liverpoole J.A. Brodie;
- klobásky priniesli do Británie Rimania, ujali sa tu a denne ich Briti zjedia viac ako 5 miliónov.

Naši cestovatelia sa po prehliadke Bruselu dostali do Calais, francúzskeho mesta. Tu prespali a ráno sa vydali do prístavu, aby sa nalodili na trajekt. Nad kanálom La Manche sa prevažovali oblaky, nad palubou poletovali čajky, zápasili s vetrom, šiekali. Z komínov trajektu sa valil hustý dym. Tak plnou parou vpred! Na otvorenej palube decká obdivovali obrovský priestor, vietor im vytváral super účesy. V diaľke tušili brehy Anglicka. A potom sa pred všetkými objavili biele skaly, ktoré sa čnejú nad mestom Dover. Presne tak, ako to poznáte z kníh, časopisov či telky. Nádherný pohľad!

Stonehenge

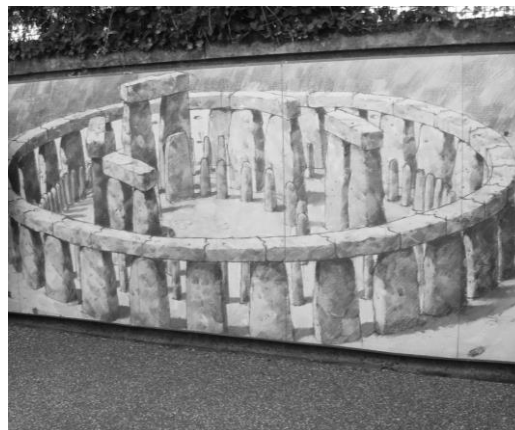
O tejto stavbe ste už asi počuli a možno niečo o nej viete. Ja osobne sa priznávam, že síce som vedela, že niečo také existuje, ale až tento článok ma prinútil zistiť viac. Keď som konečne prišla kameňom na meno, začala som si hľadať informácie. Pokúšala som sa zistiť históriu kamennej stavby. K úchvatnej monolitickej kamennej stavbe Stonehenge sa totiž viaže mnoho príbehov, legiend a úvah. Jeden názor však prevláda všeobecne: nikto nepopiera, že kamene obsahujú niečo magické. A to nielen pre ich nerozlúštiteľné tajomstvo vzniku a pôvodu, ale aj ich využitie.

Existujú dve alebo tri hlavné teórie. Prvá hovorí, že na miesto, kde sa dnes Stonehenge nachádza, kamene dovliekli ľudia. Keby to tak predsa len bolo, zistené údaje vravia, že výstavbe venovali neuveriteľných 30 miliónov hodín práce! Druhá teória kompletne vyvracia tú prvú. Súvisí totiž s legendou o čarodejníkovi Merlinovi z doby vlády kráľa Artuša, ktorý si vraj nechal balvanov priniesť obrami. Po postavení kameňov do vtedajšieho tvaru ich využíval na rôzne obrady, čary, ale aj na liečenie. A tretia (vôbec nie posledná) teória sa nás pokúša presvedčiť ešte o niečom inom. O tom, že kamene na ich miesto rozložil diabol.

Ja sa prikláňam k legende o Merlinovi a jeho magickému dôvodu na výstavbu. Možno sa to zdá trochu na hlavu postavené, ale množstvo dôkazov potvrdzuje, že čarodejníci v tej dobe existovali. To, že by Stonehenge postavili ľudia, mi príde nepravdepodobné. Bolo by to príliš zložité. Usilovala som sa nájsť alebo prísť na dôvod, aký význam by pre nich malo postavenie dvoch úplných a dvoch polovičných kruhov z ťažkých balvanov. K logickej odpovedi som sa ale nedopátrala. A čo s tým diablom? Tento príbeh pokračuje tým, že keď sa diabol tešil zo záhady vzniku Stonehenge, ktorú vytvoril, videl a počul ho mních. Ten bol odhodlaný povedať ľuďom pravdu. Vtedy diabol chytil jeden z balvanov a hodil ho po ňom. Trafil ho do päty a balvan tak dostal pomenovanie pätný kameň. A toto je podľa mňa takmer šialené a totálne nemožné.

Takže je len na nás, ktorému z mnohých príbehov budeme veriť. Mňa by napríklad vôbec neprekvapilo, keby Stonehenge stálo na svojom mieste odjakživa.

Ivana Dingová

Počas návštevy tejto jedinečnej megalitickej stavby našim cestovateľom počasie neprialo. Pršalo, vietor na obrovskom otvorenom priestranstve prevracal dáždniky, vyzliekal pršiplášte. Zmokli sme do poslednej nitky na nohavičiach. Opäť sa však potvrdilo staré známe: niet zlého počasia, sú len nevhodne oblečení turisti. No aj oni si pozreli zvyšky stavby, ktorá podľa archeologických výskumov vyzerala tak, ako žiaci mohli vidieť na obraze. Autobus sa na ceste do Windsoru premenil na sušičku.

Stáročný Biely kôň z Uffingtonu

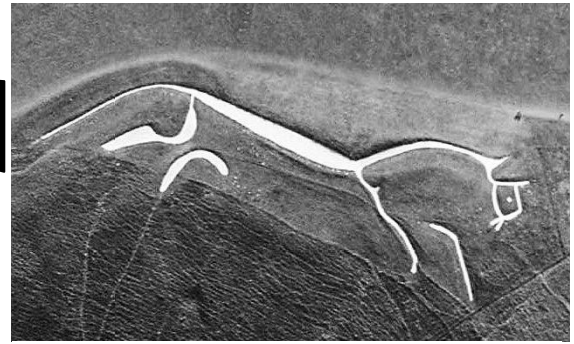
Mysleli ste si, že Stonehenge je jediné magické miesto v Anglicku? Tak ste sa mýlili, pretože Uffingtonský biely kôň je rovnako veľmi zaujímavým miestom. Tak sa na to pozrime!

Stojíte pri dôkaze sily a dôvtipu človeka a aj tak ho nedokážete vidieť v plnej kráse. Žiadny strach, neoslepli ste. Pravdepodobne sa práve nachádzate neďaleko Oxfordu vo Veľkej Británii a s úžasom sa dívate na ryhy plné kriedy. Ak by ste sa zadívali z diaľky, uvidíte ho - Uffingtonského koňa. Uffingtonský Biely kôň láme vedcom hlavu už od 18. storočia. Silueta pripomína telo koňa, avšak papuľa pripomína draka.

Stodvadsať metrov dlhý obraz je taký výrazný, že ho vidíte zo vzdialenosti dvadsaťštyri kilometrov! Leží neďaleko plochého pahorku známeho ako Dragon Hill. Podľa legendy práve na tomto mieste svätý Juraj zabil draka. Dračia krv vraj na dvoch miestach vsiakla do zeme a spôsobila, že na nich dodnes nič nerastie. Mladšie štúdie ho však zaraďujú do oveľa staršieho obdobia, a to okolo roku 100 pred n. l. Kelti mali ku koňom obrovskú úctu a na mnohých keltských artefaktoch (ako sú mince alebo nádoby) sa nachádzajú podobné siluety.

Ako to bolo so svätým Jurajom? Podľa legendy svätý Juraj pochádzal z urodzenej rodiny z Kapadócie. Neskôr prišiel do mesta Silena v Líbyi, kde drak - miestna pohroma - naháňal strach širokému okoliu a otravoval svojím dychom každého, kto sa k nemu priblížil. Ako výkupné dávali ľudia drakovi každý deň dve ovce. Keď mu však dali poslednú ovcu, drak si vyžiadal ľudské obete. Tie mal podľa dohody obyvateľov určiť žreb. Ten padol na kráľovu dcéru, ktorá šla na smrť oblečená ako nevesta. Juraj však zaútočil na draka, prebodol ho svojím oštepom a celkom krotkého ho viedol spútaného princezniným podväzkom. Juraj draka doviedol do mesta, kde povedal ľuďom, aby sa nebáli - ak uveria v Ježiša a dajú sa pokrstiť, oslobodí ich od príšery. Kráľ a ľud súhlasili. Juraj zabil draka a 15 000 ľudí sa dalo pokrstiť. Juraj neprijal žiadnu odmenu, ale poprosil kráľa, aby udržiaval kostoly, mal v úcte kňazov a preukazoval súcit s chudobnými.

Samuel Gápa

Biely kôň z Uffingtonu je staroveká podoba siluety koňa dlhá asi 110 m umiestnená na úbočí vápencového kopca tak, že je dobre vidieť len vysoko zo vzduchu. Nachádza sa asi dva kilometre južne od obce Uffington v Berkshire v Anglicku neďaleko od známeho mesta Oxford.

Zmienka o tomto koňovi sa nachádza na pergamene ešte z roku 1072, no predlohou na mince sa stal už v dobe železnej. Dodnes nie je známy presný dôvod jeho vzniku. Dávni predkovia tu starostlivo odstránili zeminu aj s vegetáciou, až narazili na biele kriedové podložie. Podľa archeológov sa tak udialo v dobe bronzovej, teda v období od 1400 pred n. l. až 700 pred n. l. Datovania z roku 1994 pomocou fotoluminiscenčnej metódy priniesol tri dáta medzi rokmi 3000 - 600 pred n. l. (<http://cestovanie-dovolenka.sk>)

London Eye

- oficiálny názov EDF Energy London Eye; iné názvy: Millennium Wheel, v minulosti British Airways London Eye, Merlin Entertainments London Eye.

Londýnske oko je vyhladkové koleso a tretie najväčšie vyhladkové koleso na svete. Vyššie stojí už iba Singapore Flyer (168 m) a Hviezda Nančangu (160 m). To londýnske vysoké 135 m, má 32 kabínok a stojí na južnom brehu rieky Temže medzi Hungerford Bridge a Westminster Bridge Jeho stavba bola dokončená a slávnostne otvorená 31. decembra 1999 vtedajším premiérom Tonym Blairom, ale pre turistov bolo z technických dôvodov spustené až v marci roku 2000.

Koleso má 32 plne klimatizovaných kabínok, ktoré reprezentujú počet mestských obvodov Londýna, vážia 10 ton a každá unesie asi 25 ľudí. Koleso sa točí rýchlosťou 26 cm za minútu (čo je asi 0,9 km za hodinu), čiže jedno otočenie trvá asi pol hodinu (od svojho vzniku urobilo asi okolo 40 tisíc otočení).

Každoročne svojou vyhladkou priláka v priemere 3,75 miliónov ľudí (čo prekonáva štatistiky návštev Taj Mahalu, Stonehenge alebo Pyramíd v Gíze).

Práve návšteva London Eye a 4D filmového predstavenia o Londýne patrilo k najviac spomínaným zážitkom zo zájazdu.

Zaujímá vás, ako si naši žiaci užili týždeň putovania po Európe? Čo ich oslovilo? Niekoľkým účastníkom zájazdu sme položili nasledujúce otázky:

1. Ktoré mesto alebo miesto sa ti na putovaní po Európe najviac páčilo? Prečo?
2. Kam by si sa rád/rada ešte raz vrátil(a). Prečo?
3. Žiaden okamih nemôžeme prežiť znovu. Ale predsa - ktorú, chvíľu, udalosť z tohto zájazdu by si chcel(a) ešte raz prežiť? Prečo?
4. Ktoré iné miesta by si chcel(a) navštíviť so spolužiakmi či žiakmi našej školy? Prečo?

A čože sme sa dozvedeli?

Martina Pal'ková

1. Londýn. Bolo tam krásne a samozrejme s Barčou aj sranda. Pekne bolo pri Tower Bridge a všade. No keby som sem začala vypisovať všetky zážitky...
2. Rada by som sa vrátila do Anglicka s celou mojou rodinou a ukázala by som im, kde všade sme boli a čo sme zažili.
3. Rada by som ešte navštívila Stonehenge. Nikdy už asi neprežijem skvelé okamihy, keď sme v Londýne išli na večeru. A keď sme čakali, tak sme si s Barčou vymýšľali vtipné prezývky.
4. Najradšej by som pochodila celý svet s mojou kamoškou Barčou.

Pavína Šajdíková

1. Mne sa najviac páčilo mesto Londýn, pretože sú tam krásne pamiatky, Big Ben, London Eye, Tower Bridge, anglická kultúra, čistota na uliciach, múzeá, autobus Double Decker, tehlové domy....
2. Ešte raz by som sa rada vrátila do Londýna znova vidieť všetky tie krásne veci, pamiatky v ňom.
3. Ešte raz by som chcela prežiť ten okamih, keď sme boli na Eiffelovej veži, v múzeu voskových figurín, vidieť opäť Big Ben... Boli to krásne zážitky!
4. Rada by som navštívila so spolužiakmi Ameriku, Práter (zábavný park vo Viedni), išla by som do Ríma, do Viedne... pretože si myslím, že je tam krásne.

Ema Kostková

1. Mne sa najviac páčil Londýn, pretože tam bolo London Eye aj Big Ben, no asi najviac sa mi páčilo múzeum voskových figurín.
2. Do Paríža. Ten výhľad z Eiffelovej veže bol nezabudnuteľný.
3. Ešte raz by som sa vrátila do Britského múzea. Mali tam veľmi peknú a zaujímavú zbierku hodín.
4. So svojimi spolužiakmi by som rada išla do Ríma a Vatikánu.

Monika Gendiarová

1. Londýn a Brusel. Londýn bol zaujímavý svojou architektúrou, mestskými uličkami, kaviarňami, pamiatkami. Veľmi ma toto mesto zaujalo. Brusel ma zaujal modernou, niekde starodávnou architektúrou. Úžasná je bruselská čokoláda. Toto mesto má tiež veľa pekných pamiatok.
2. Určite do Londýna. Je veľmi pekný.
3. Cestovanie na rôzne miesta. Znovu by som chcela ísť do Múzea voskových figurín Madame Tussaud. A ísť ešte raz na trajekt. Byť znovu pri chráme Notre Dame, páčila sa mi plavba po Seine v Paríži.
4. Teraz mi nič neprichádza na um. Pekné sú aj jednoduchové výlety, ale aj týždenné.

Hanka Slobodová

1. Paríž bol nádherný! Nočný pohľad z Eiffelovej veže sa nedá nahradiť. Rovnako plavba po Seine. Videli sme centrum Paríža.
2. Vrátila by som sa všade, lebo všade bolo niečo zaujímavé.
3. Chcela by som ísť ešte raz do Londýna. Ľudia tam boli na nás milí a pamiatky a zážitky boli skvelé.
4. Rada by som išla do Škótska, lebo by som chcela vidieť aj inú stranu Spojeného kráľovstva.

Pavína Stohlová

1. Anglicko, lebo tam sme prešli najviac pamiatok a atrakcií, ktoré sa mi veľmi páčili.
2. Do Anglicka, lebo tam boli milí ľudia.
3. Návštevu v Múzeu voskových figurín Madame Tussaud. Tam sme sa stratili a to bolo najlepšie.
4. New York, pretože tam som vždy chcela ísť.

Silvia Sedláčková

1. London Eye a Eiffelovu vežu, lebo z týchto miest bol najlepší výhľad na hlavné mestá.
2. Do Londýna a Bruselu. Odtiaľ mám najviac zážitkov, lebo tam sme boli najdlhšie. V Paríži sme boli len krátko.
3. Nikdy nezabudnem, ako sme sa s priateľmi stratili v Múzeu voskových figurín Madame Tussaud.
4. Afriku, New York, Los Angeles alebo Írsko.

Juraj Rybár

1. V Londýne sa mi páčili niektoré figuríny v Múzeu voskových figurín Madame Tussaud a 4D kino.
2. Do Paríža, lebo sa mi páčila plavba loďou.
3. Eiffelovu vežu, lebo som sa zbavil strachu z výšok.
4. Škótsko a Írsko, lebo ma zaujíma ich kultúra.

Simona Išpoldová

1. Rozhodne Londýn. Som rada, že sme tam boli dlhší čas. Veľmi zaujímavý bol program☺ Veľmi sa mi tam páčilo.
2. Myslím si, že každé miesto malo niečo do seba. Každé z navštívených miest by som videla ešte raz, ale najviac Londýn.
3. Určite zážitky so svojimi priateľmi alebo Tower Bridge, Stonehenge - ako nám tam lietali dáždnyky!
4. No hlavne Paríž - Eiffelovu vežu - v noci bola nádherná - išla by som k Big Benu a možno aj na London Eye.

Barbora Šegedová

1. Určite Londýn, pretože som chcela vidieť Big Ben, London Eye, múzeum voskových figurín.
2. Tiež určite do Londýna, pretože tam bolo veľmi pekne, ale tento raz s bratom a rodičmi.
3. Ten krásny výhľad na Big Ben, pohľad na Stonehenge...
4. Toto naozaj neviem.

Martin Haba

1. Londýn a Brusel, pretože tam boli krásne pamiatky, kostoly. Páčil sa mi Big Ben, výhľad z London Eye. V Bruseli nám chutila čokoláda.
2. Do Londýna, do Múzea voskových figurín Madame Tussaud. Zaujímavá bola návšteva Greenwich, kde som stál na nultom poludníku.
3. Múzeum voskových figurín Madame Tussaud, London Eye, cestu loďou po Paríži...
4. Amsterdam, Barcelonu, Madrid - určite sú mnohé krásne miesta.

*A čo pani učiteľky? Čo sa páčilo im?
Odpovedali na rovnaké otázky.*

Pani učiteľka Oravcová

1. Veľmi sa mi páčil Londýn. Pri cestovaní do Stonehenge som sa pozorne pozerala z autobusu a sledovala som okolie. Očaril ma anglický vidiek. Keď sme sa plavili trajektom, nádherné bolo anglické i francúzske pobrežie s majákmi.
2. Celkom rada by som si zopakovala celú trasu ešte raz. Žiaci boli vynikajúci, kolegyně báječné.
3. Keď sme šťastne vrátili žiakov zdravým rodičom. A dobrý obed a kávičku v prekrásnej kaviarni a zámok Windsor.
4. Posunúť sa ďalej na sever.

Pani učiteľka Malíková

1. Londýn. Páčila sa mi jeho atmosféra i to, ako vyzeral.
2. Londýn. Stálo by za to, keby sme si ho mohli prejsť dlhší čas.
3. Navštívila by som ešte raz Britské múzeum v Londýne.
4. Asi Škótsko, hlavne Edinburg. Pretože je to veľmi pekné mesto.

Pani učiteľka Habová

1. Očaril ma Londýn. Moje očakávania boli prekonané. Páčila sa mi plavba po Seine. Úprimne - Paríž som si predstavovala inak. Azda ak by som mala viac času...
2. Veľmi rada chodím do múzeí. Rada by som s dostatkom času navštívila Britské múzeum. Určite zaujímavé je i prírodovedne zamerané múzeum. A Greenwich. Nádherný park. Múzeum s hodinami. Námorné múzeum. Zážitkom bola pre mňa aj plavba trajektom.
3. Každé rávanie detí. Naše večerné prechádzky po hoteli v pyžamách s pani učiteľkou Malíkovou. To sa na recepcii museli smiať☺ Som nesmierne rada, že sme sa zdraví a hádam i spokojní vrátili domov.
4. Uvidíme, čo život prinesie. Vždy je to o veľkej, ba až obrovitárskej zodpovednosti a trošku aj odvahe. Myslím si, že s týmto súhlasí aj pani učiteľka Kristínová, organizátorka tohto úžasného zájazdu. Mnohí si to ani neuvedomujú. Áno, cestujete za poznáním, deti si majú overiť, či sa dokážu pár dní prispôbiť veľkej skupine ľudí, konať podľa dohodnutých pravidiel, komunikovať aj v cudzom jazyku, tolerovať spolužiakov. Verte, nie je jednoduché prevziať zodpovednosť za toľko detí. Ale spoločné zážitky to vyvážia. A v pamäti zostanú príjemné okamžiky, vtipné situácie, miesta, ktoré by ste chceli opäť navštíviť. Chcela by som sa poďakovať pani učiteľke Kristínovej za zorganizovanie zájazdu, pani učiteľke Oravcovej a pani učiteľke Malíkovej za úžasnú spoluprácu. Bolo very good - ako hovoríme my - hovoriaci po anglicky☺

Na tejto i predchádzajúcich stránkach sú zábery z jedinečných spoločne strávených chvíľ.

Môj pes Drobec a jeho život

Drobec je maličké šteniatko a veľmi rád uteká. Aj keď ma už pohryzol, mám ho veľmi rada. Keď otvoríme bránku, nepozerali sme naň a už je fuč. Má 7 súrodencov, ktorí sa volajú: Bela, Bruno, Alica, Rose, Renesme, Kely, Nela.

Lady je kríženec, pes ktorého sme našli na ulici. Je vysoká asi 35 centimetrov. Má bielu krátku srst'. Má 2 roky.

Bambi je bernský salašnícky pes. Dostala som ho, keď mamička išla do nemocnice, lebo čakala moju sestričku. Má čierno-bielo-hnedú a dlhú srst'. Má 7 rokov. Meria 1 a pol metra.

Drobec je bernský salašnícky pes. Máme ho od narodenia. Má čierno-bielo-hnedú krátku srst' a pol roka. Meria pol metra.

Drobec mi už 6-krát utiekol. Ja som za ním utekala a on utekal ešte rýchlejšie, až po pol hodine som ho chytila. Môjmu otcovi rozhrýzol blatník na aute. Rozhrýzol aj cigarety. Už 4-krát. Mám ho veľmi rada.

Mama: Lady

Otec: Bambi

Drobec

B. Lisá

NELA, BELA A VÍLY

Nela a Bela sú priateľky, ktoré robia všetko spolu. NELA je dievča s hnedými vlasmi a zelenými očami. Je plachá a poslušná. Dievča s blond vlasmi a zelenými očami sa volá Bela. Je nezbedná a nebojácna. Sú to najlepšie priateľky.

V jedno letné ráno príde Nela za Belou. Bela sa balí na dovolenku. Keď to Nela zistí, rozplače sa a ide domov. Tam ju čakajú rodičia a hovoria jej: „Ideme na dovolenku s Belinou rodinou!“ Nela sa veľmi poteší a beží za Belou. Spolu jasadú.

O dva dni nastupujú do lietadla a letia na Zlatý ostrov. Cesta im ubieha rýchlo a po pristátí na letisku sa už tešia na ubytovanie. To ich čaká v hoteli Santiago. Obe majú krásne izby s výhľadom na more. S nadšením si vybalili batožinu.

Nela a Bela vybehnú na pláž a skočia do mora. Ich radosť netrvá dlho, lebo sa rozprší a musia utekať naspäť. Chvíľu sa hrajú rodinný kvíz. Keď už neprší, idú von a vidia dúhu. Bežia na koniec tej dúhy a tam vidia víly a škriatkov, ako sa bijú. Nela a Bela sa pridajú na stranu víl a pomôžu im. Škriatkovia utečú s krikom: „Á, á, á“. Nela sa zľakne, no Bela ide bližšie. Víly im tichým hláskom podakovali: „Ďakujeme, ďakujeme“. Bela povedala: „To nič nie je.“ Nela podišla bližšie. Zrazu sa tam objaví kráľovná víl menom Anastázia: „Ďakujem, že ste zachránili moje víly!“ Podakovala sa kráľovná Nele a Bele. Dala im čarovné vrecúška a povedala: „Keď budete v nebezpečenstve, vytiahnite si čarovné veci z tohto vrecúška.“ Obe sa podakujú a idú do hotela.

Na druhý deň kráčajú pod smutnú vrbu tam, kde sa včera končila dúha. Znova tam sú víly aj kráľovná, upratujú škodu, čo napáchali škriatkovia.

„Ahojte dievčatá! Vezmem vás do Krajiny zázrakov. Dobré?“ pýta sa kráľovná. Nela a Bela s nadšením súhlasia a idú s nimi. Kráľovná privolá dúhu čarovným zaklínadlom. Obidve dievčatá sa boja, no aj tak na ňu vylezú. Kráľovná zdvihne ruky a idú. O chvíľu jasadú: „Ó, to je nádherné!“

A už sú tam.

Toto je príbeh na pokračovanie...